Перець

№ 18 (509)
Рік видання XXIII
ВЕРЕСЕНЬ
1963
КИЇВ
Ціна 10 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

СТРАШНИЙ СОН САМОГОННИКА

САНІТАРНО-ПРОФІЛАКТИЧНИЙ ФЕЙЛЕТОН

...І повів нас голова колгоспу до нового свинарника.

— Бачите? — показав він на стелю; вона була якась особлива — з отворами, хитромудрими віддушниками. — Це — для вентиляції. А як вам отака штукенція подобається?..

І ознайомив нас із пристроєм, з допомогою якого процес асенізації доведено до найвищої автоматичності.

– А — оце? — він штовхнув перед собою двері й сіпнув за якийсь ланцюжок. Тугими цівками з трубок задзюрчала вода. Невже, душ?

— Так, душ у свинарнику! — ствердно кивнув голова колгоспу. — Ну, то як, у чистоті у нас свині чи не в чистоті?

Одверто кажучи, останні слова Пилипа Пилиповича долинали до нас наче крізь туман. Ми ввічливо слухали голову, але думками були вже далеко від нього.

Змучені спекою, ми сказали Пилипу Пилиповичу:

— Якщо вже у вас для свиней така благодать, то, уявляємо, що ви для людей зробили. Поведіть нас, будь ласка, товаришу голово, в баню. Дуже бо кортить освіжитися!

Голова колгоспу мовчав. Хвилину мовчав... Другу мовчав... І тільки десь хвилин через п'ять подав голос:

— Нема в нас бані!

— А де ж у вас люди миються?

— Де? А де кому з руки... Хто — в балії, а хто — в ночвах. Чого ви на мене так дивитесь?

Ми й справді дивилися на Пилипа Пономаренка — голову колгоспу «Заповіт Леніна», Ківерцівського району на Волині — здивованими очима. Нам не вірилося, що цей голова — один з найдосвідченіших колгоспних керівників — серйозно може думати, що людині баня менш потрібна, ніж свині.

І, заглянувши в старі протоколи колгоспних зборів, ми переконалися, що голова — теж за баню. Разом з усіма колгоспниками він голосував за будівництво бані. Навіть в одній з центральних газет тоді на всю республіку проголосив:

«Незабаром закінчимо будувати пекарню. Крім трьох крамниць, що є зараз, відкриємо продовольчий магазин. Влітку почне працювати їдальня... Розпочато спорудження бані...».

З того часу, коли це було надруковано, минуло чотири роки. Багато чого за цей час у колгоспі «Заповіт Леніна» побудовано — за планом і поза планом. А от баня... Про баню, прямо скажемо, було писано вилами по воді.

І хоч Пилип Пилипович через газету запевняв, що спорудження бані «розпочато», ми ніяких слідів будівництва не знайшли.

— У нас не гірше, ніж у всіх!— уже трохи сердито промовив голова колгоспу. — Не вірите — до першого-ліпшого сусіда нашого загляньте.

Першим і, справді, ліпшим сусідом був колгосп «Комуніст». Міцненький колгосп. А вже голова — багатьом головам голова!

Під керівництвом Івана Степановича Пузанова тут, у колгоспі «Комуніст», останнім часом багато чого новенького набудовано. А коли вже більше начебто і будувати нічого було, то взявся голова колгоспу нову контору зводити.

Таку велику хату поставив, що, глянувши на неї, і котресь міністерство позаздрило б.

Так-от, оповідають, коли контору білили, голова колгоспу ходив з кімнати в кімнату — перевіряв, що й до чого. В одній з кімнат за щось зачепився і... перекинув на себе відро з вапном.

Ото, кажуть, потанцював тоді голова. Йому б швидше в баню— та де там, нема бані в Підгайцях. Про все подбав, всього набудував, а от про баню — забув. І коли він, пританцьовуючи, біг додому, до заповітної балії, колгоспники вдячно потиснули руки будівельникам: спасибі, мовляв, що хоч таку баню нашому голові влаштували! Може, після цього і про справжню почне дбати.

Та помилилися колгоспники! Про справжню баню в Підгайцях і тепер ніхто з керівників села не думає. Не думають про неї керівники колгоспів і сільрад у Холоневичах, Вікентіївці, Прибражжі та ряді інших сіл Ківерцівського району.

А чому не думають — переконливо оповів Василь Михайлович Матвіюк — заступник голови колгоспу ім. КП України.

— За що, — сказав він, — нашого брата б'ють? За які об'єкти спуску не дають? За господарські приміщення! А щоб тебе спитали, чого баню не будуєш, такого ще не бувало.

Істинна правда! Не бувало ще такого, щоб Микола Архипович Демиденко — голова виконкому Ківерцівської райради замахнувся хоча б доганою на котрогось з сільських керівників, який не дбає про баню.

Та що вже там з інших питати, коли Микола Архипович сам — це ми по секрету! — щотижня просить залізничників, щоб ті пустили його до своєї бані помитися. А куди йому й справді йти? У райцентрі бані нема! Не їздити ж паритися в Луцьк!

А, до речі, чому б і не проїхатись? Та ще й з компанією своїх найбільш водостійких сусідів — голів виконкомів Корнинської, Горохівської, Кам'янокаширської районних Рад. Щоб і їх там добре попарили!

Боїмося тільки, що на це і в обласних керівників не вистачить теплової енергії. Бо ж і вони не дуже обтяжують себе турботами про збільшення кількості сільських бань: знають, що з 300 бань, намічених до будівництва у селах області, споруджено лише 40 — і нічого, не хвилюються.

Очевидно, ждуть, щоб і їм хтось добре промив кісточки.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.
Волинська область.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Дивись, не взівай королеви!..

ВИСТАВКА ШИРНЕ ТРЕБА

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

ЖУГАН ХАРИТОН ВАРФОЛОМІЙОВИЧ — директор Березанського харчокомбінату, Київської області. Одержує найкраще борошно й випікає з нього найгірший по якості хліб з такою начинкою, як камінчики, мотузки, трісочки. А оце примудрився навіть запекти у хліб 20-грамову гирку. Це вона, та гирка, яку споживачі надіслали Перцеві, і стала тією вагомою рекомендацією, за якою директорові комбінату присвоєно звання заслуженого бракороба.

ФУРМАНОВ МИХАЙЛО ІЗРАЇЛЬОВИЧ — в. о. начальника слюсарно-механічного цеху Київського комбінату торговельного обладнання. Склепав для Львова 45 спеціальних медичних стільців. У Львові глянули на них й поставили діагноз: брак. Спинки та сидіння стільців з грубо обробленої, розклеєної фанери, в плямах від клею. Усі стільці повернуто назад до Києва на «лікування» від браку.

А ДАЛІ КУДИ?

Про що свідчать оці нові експонати з харківської фабрики «Спорттрикотаж» — всі оці подерті тренувальні штани, майки, купальники та спортивні костюми?..

Вони свідчать про те, що харківські бракороби досягли нових висот. Не подумайте, що вони на чолі з начальником ВТК фабрики В. Коваленком і справді видиралися в тих костюмах на нескорені льодові вершини. Ні, вони досягли інших нових висот — бракоробських. Цих висот бракороби досягають тоді, коли закривають їхнє підприємство й забороняють продавати його продукцію. Це вже рекорд. А бракороби з «Спорттрикотажу» цього року вже двічі ходили у рекордсменах.

Далі йти вже нікуди!

У КИЇВСЬКИХ БРАКОРОБІВ

(ХРОНІКА ВИСТАВКИ)

ЗЕЛЕНІЮТЬ ОБЛИЧЧЯ у людей, які сплять на подушках з наволочками фабрики «Надомник». Уже після короткого сну на обличчі з'являються зелені зайчики, лисички та інші герої дитячих казок. Головний інженер фабрики т. Ципенюк запевняє, що в нього на обличчі відбитки малюнків не залишаються. Це правда, бо т. Ципенюк досі ще не наважився покласти власну голову на линючу наволочку цієї фабрики.

НОВУ ПОБУТОВУ ГОЛОВОЛОМКУ склали бракороби метало-фурнітурного заводу:

«Не гавкає, не кусає і в хату не пускає».

— Замок! — скажете ви, згадавши дитячі загадки.

От і помилилися! Майстри цього заводу не діти. Вони роблять не замки, а звичайні засувки. Користуватися ними може хіба людина геркулесової сили. Коли запреш двері на таку засувку, то це вже навіки.

Директор заводу т. Гордаш на двері власної квартири відмовився поставити засувку свого виробництва.

ВДРУГЕ НА НАШІЙ ВИСТАВЦІ експонуються київські ліжка. Як і до перших експонатів, підходити близько до нових зразків не рекомендується. Можна наразитися на гостряки різних розмірів, щербини. Головного інженера заводу т. Розентула зараховано кандидатом на «Дошку заслужених бракоробів».

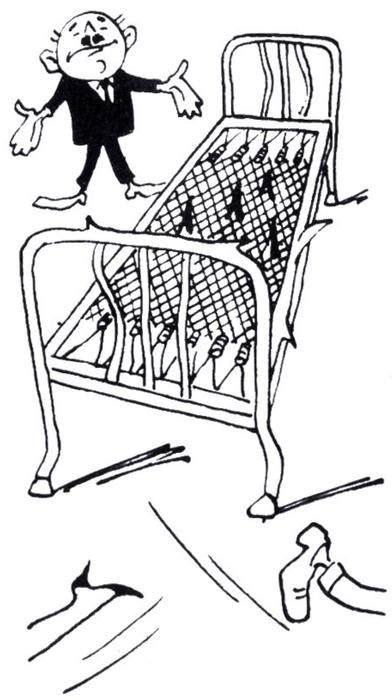

БУДА З АРТИКУЛОМ

— Не знаю, чи піде цей товар, — замислився завідуючий мебльовим магазином № 1 т. Ілляшенко. — Не знаю, чи вторгую... Досі такі речі люди самі майстрували...

— Зрівняли хатнє виробництво з промисловою продукцією! — посміхнувся головний інженер Сумського міськпромкомбінату т. Новосельський, який прибув сюди разом з товаром. — У нас же якість, гарантія...

У цю мить т. ілляшенко глянув на ціну і аж за голову взявся:

— Та ви що, показилися там на комбінаті? Та хто ж у вас за тридцять два карбованці собачу будку купить?

— А ви не вірте своїм очам, — умовляв головний інженер, — тоді вам ввижатимуться не собачі будки, а прекрасні поліровані тумбочки...

І справді, весь секрет у цьому. Якщо й справді не повірити своїм очам, то з собачими будами трапиться незвичайна метаморфоза. Зарослі дерев'яною щетиною соснові дошки в одну мить перетворяться на цінні породи дерева — бук і березу! Фантастична суміш з смоли і брудного лаку стане полірованою поверхнею, яку можна використовувати замість дзеркала! Ніжки, на яких ще хвилину тому, здавалося, в усі боки стирчали сучки, стануть вишуканими витворами мебльового мистецтва! Диво та й годі! Якась мить, і перед вами вже не буда, а прекрасна тумбочка, детально описана під артикулом № 954 у мебльовому прейскуранті № 113.

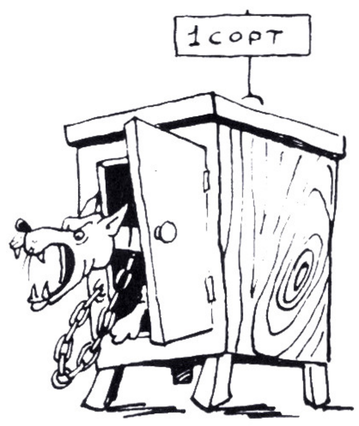

А якщо ж вірити очам своїм, то справжніми залишаються тільки ціна та артикул. А решта — брак. Ось чому завмаг т. Ілляшенко не піддавався на умовляння головного інженера й стійко відповідав:

— А ви що, у Сірка очей позичили?

Ми можемо засвідчити, що ні директор комбінату т. Федорченко, ні головний інженер т. Новосельський очей у Сірка не позичали. Вони просто клепають брак і таврують його 1-им сортом. А потім умовляють завмагів — беріть наші шедеври.

Щоправда, тут нічого дивного немає, бо в управлінні культпобуттоварів Харківського раднаргоспу на всі «художества» сумських бракоробів дивляться крізь пальці. А крізь пальці вони бачать лише одне: Сумський міськпромкомбінат... виконує й перевиконує план і веде перед у змаганні, і в раднаргоспі тільки те й роблять, що нагороджують бракоробів прогресивками та преміями.

Мал. К. ЗАРУБИ

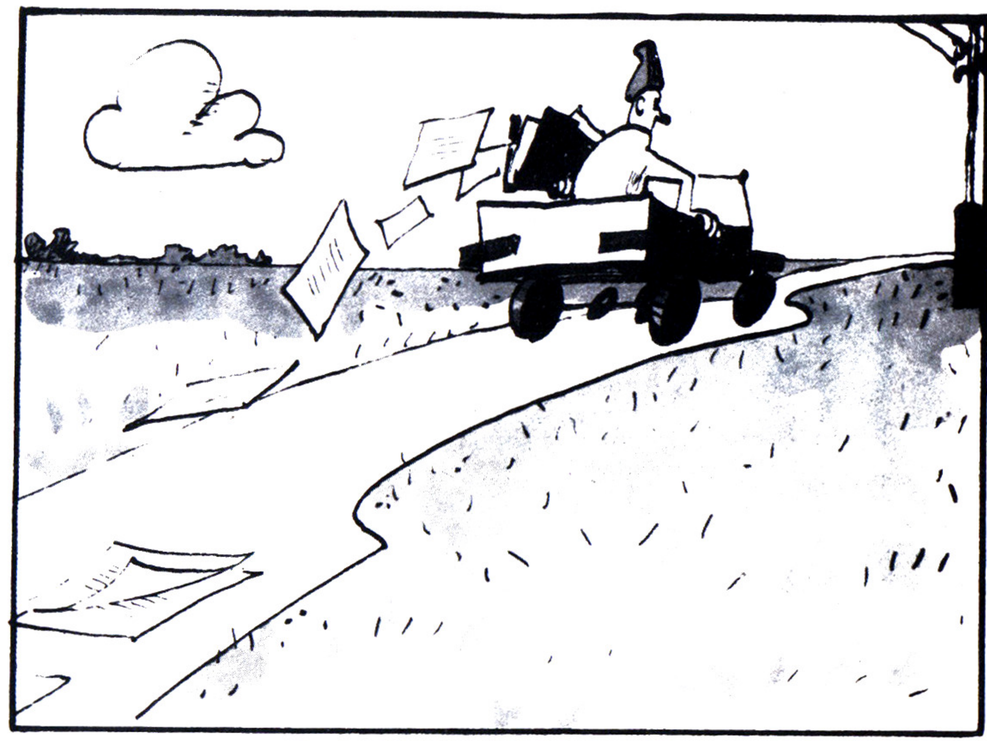

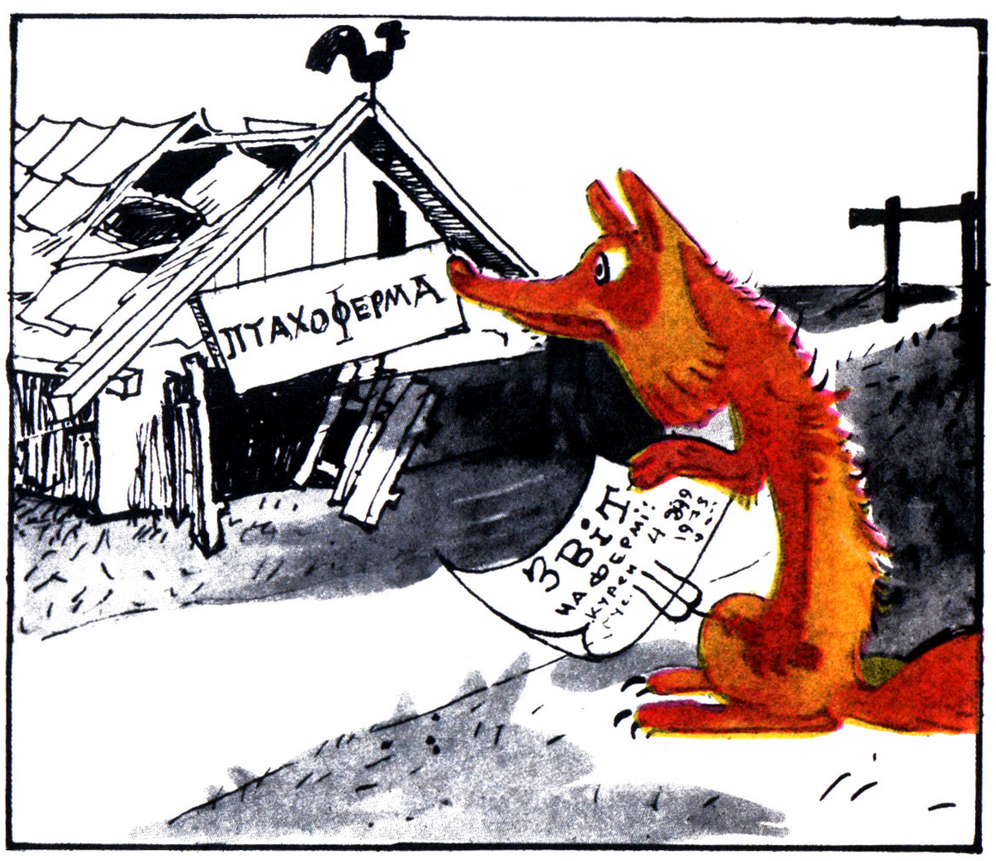

Як один звіт лисицю підвів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова Синевирської сільради (Хустський район на Закарпатті) гр. Міщанин дуже любив могоричі. Домогоричився він до того, що виборці прогнали його з сільради. Став гр. Міщанин бригадиром колгоспу «Червона зірка». І знов взявся за могоричі. І знову домогоричився. Але тепер гр. Міщанина не лише прогнали з роботи бригадира, а й передали матеріали про нього слідчим органам. Зробив це Хустський комітет партійно-державного контролю, який перевіряв скаргу колгоспників.

Народні усмішки

ТЯЖКА РОБОТА

Одного разу зустрів я діда Івана, що нічним сторожем працював. Привітались. Запитую:

— Як здоров'я, діду?

— Та здоров'я неважне, в боці від роботи болить.

— А чому?

— Сплю цілу ніч на лавці на однім боці, того, видно, й болить.

Повідомив Б. І. ОБЕЗІНСЬКИЙ з с. Валер'янівки, Волноваського району, Донецької області.

ПІДДАВ

Якось серед білого дня до багача в будинок забрався злодій. Зирк, — під стелею в сінях висить мішок сала. Полоснув ножем по вірьовці, і мішок гупнув на підлогу. Важке сало, одному не підняти, а тут і багач з кімнати вийшов.

— Ви що хотіли? — сердито запитав.

— Чув, вам сало, добродію, потрібне, — викрутився злодій.

— Що ви, в мене свого єсть досить, то, певне, хтось посміявся,— подобрішав багач.

— А певне, що так, — згодився злодій, — то піддайте, добродію, я піду далі.

І багач з іронічною посмішкою піддав важкий мішок на плечі «недоумкуватого мужика».

Повідомив І. В. КУПЧИНЕНКО з с. Шолохово, Нікопольського р-ну, Дніпропетровської області.

ПІВНИК ХАЙ ЗАЛИШИТЬСЯ?..

Винесла жінка надвір пшоно просушити і наказала чотирирічному синові берегти його від курей. Син заграв ся і забув про материн наказ, а кури все пшоно з'їли.

Вибігла жінка, руками сплеснула і почала:

— Щоб ці кури виздихали, щоб їх грім побив, щоб їх лисиця поїла!..

Синок слухав, слухав та й питає:

— Мамо, а півник хай залишиться?

Записав В. ГОЙКО з м. Костополя, Ровенської області.

ЧИ Є СЛУХ?

Сусід просить скрипаля:

— Навчи мого сина грати на скрипці.

— А в нього слух є?

— Та як гукаю, то чує.

ПАРАГРАФ ІЗ СТАТУТУ

Це було в старій царській армії.

Генерал зупинив солдата на мосту і питає:

— Ти почему, болван, не отдайош чести генералу?

— Ваше високопревосходительство, — виструнчився солдат. — По статуту на мосту оддавати честь забороняється.

— Какой параграф статуту гласить про це? — рявкнув генерал.

— Тридцять сьомий, ваше високопревосходительство.

Генерал прийшов у полк, зажадав статут, знайшов тридцять сьомий параграф і прочитав таке:

«Солдат должен быть находчив и смекалист».

Повідомив С. І. ЗУЙ з м. Луганська.

ПІСЛЯ СПОВІДІ

Мал. БЕ-ША

— Що вам, батюшко: гроші, гусака, індика?
— Бог любить тройцю...

МОЇЙ доньці шість років. Це досить культурна особа. Вміє читати, розмовляє по телефону, дивиться по телевізору все, що дозволяється до шістнадцяти років. Єдине, чого вона не вміє, це вимовляти «р».

З цим серйозним недоліком я вирішив покінчити в неділю вранці.

Я покликав доньку і сказав:

— Притули кінчик язика до верхніх зубів... От сюди... Так... Молодець... А тепер швидко видихай!..

Донька зробила все, як я сказав, і несподівано для мене і для себе у неї чудово вийшло: «Р-р-р».

З півгодини після цього вона пританцьовувала по квартирі і на всі лади виспівувала цей мелодійний звук.

— А тепер, — сказав я, — говори слова, що починаються на «р»!

Вона кілька хвилин думала, а потім посипала:

— Р-риба, р-рак, р-робота, р-радіо, р-редакція...

Захоплений своїми здібностями логопеда і блискучим успіхом доньки, я ліг читати пригодницький роман. Через півгодини, коли я добрався до найнапруженішого моменту (ось-ось мали спіймати шпигуна), я раптом почув над вухом:

— Р-р-рожевий, р-р-р-жовтий...

Я вніс необхідну поправку і попросив доньку піти тренуватись в іншу кімнату. Але їй, видно, хотілось порадувати, насамперед, свого вчителя, і через якийсь час вона знову прибігла до мене з криком:

— Р-румба, р-р-рокен-р-рол. (Напередодні дивилась по телевізору передачу «Навчімось культурно танцювати»).

Потім вона виявила, що «р» буває не тільки на початку слів, — і посипались нові залпи:

— Гр-р-рип, кефір-р, цукер-рки...

Коли до нас зайшов сусід — літній інтелігентний чоловік, — вона схопила його обома руками за штанину і, радісно заглядаючи йому в очі, емоційно проголосила: «Ста-р-рий, ду-р-рень, р-роззява!..»

Я вибачився перед сусідом. Сказав, що це його не обходить; пояснив, у чім справа.

Сусід наш — людина культурна і тактовна. Він усе зрозумів.

Дочці я тут же сказав, що так говорити — дуже погано.

Вона здивовано розкрила очі і сказала, що то ж я навчив її так говорити та ще й хвалив за це.

Сусід скоса зиркнув на мене. Я знову почав йому пояснювати, що вчив дочку тільки вимовляти «р», але, крий боже, хай він не подумає, що я вчив її отаке людям ляпати.

Сусід наш — людина вихована. Він усе зрозумів, але після того до нас чомусь не заходить. Каже, що багато роботи, і здоровкається надто вже ввічливо...

Словом, так тривало до самого вечора.

Дізнатись, як саме спіймали шпигуна, мені в цей день так і не пощастило. Дружина недобре дивилась на мене. Погляд був досить красномовний: «Не вмієш, мовляв, учити — не берись!»

Донька заснула о першій годині ночі. Засипаючи, бурмотіла: цир-р-рк, театр-р-р, трак-рак-то-р-р...»

Змучений, я заснув. Але серед ночі прокинувся від крику:

— У-р-р-ра, ка-р-р-раул, р-рятуйте...

Переляканий, я зірвався, як ошпарений.

Кричала донька. Крізь сон. Їй щось снилося.

А я довго не міг заснути — все чекав, що вона ось-ось знову закричить.

Коли вранці я, так і не відпочивши, збирався на роботу, дочка зайшла до мене і сказала:

— Доброго ранку, тату!

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

Де народжуються циклони

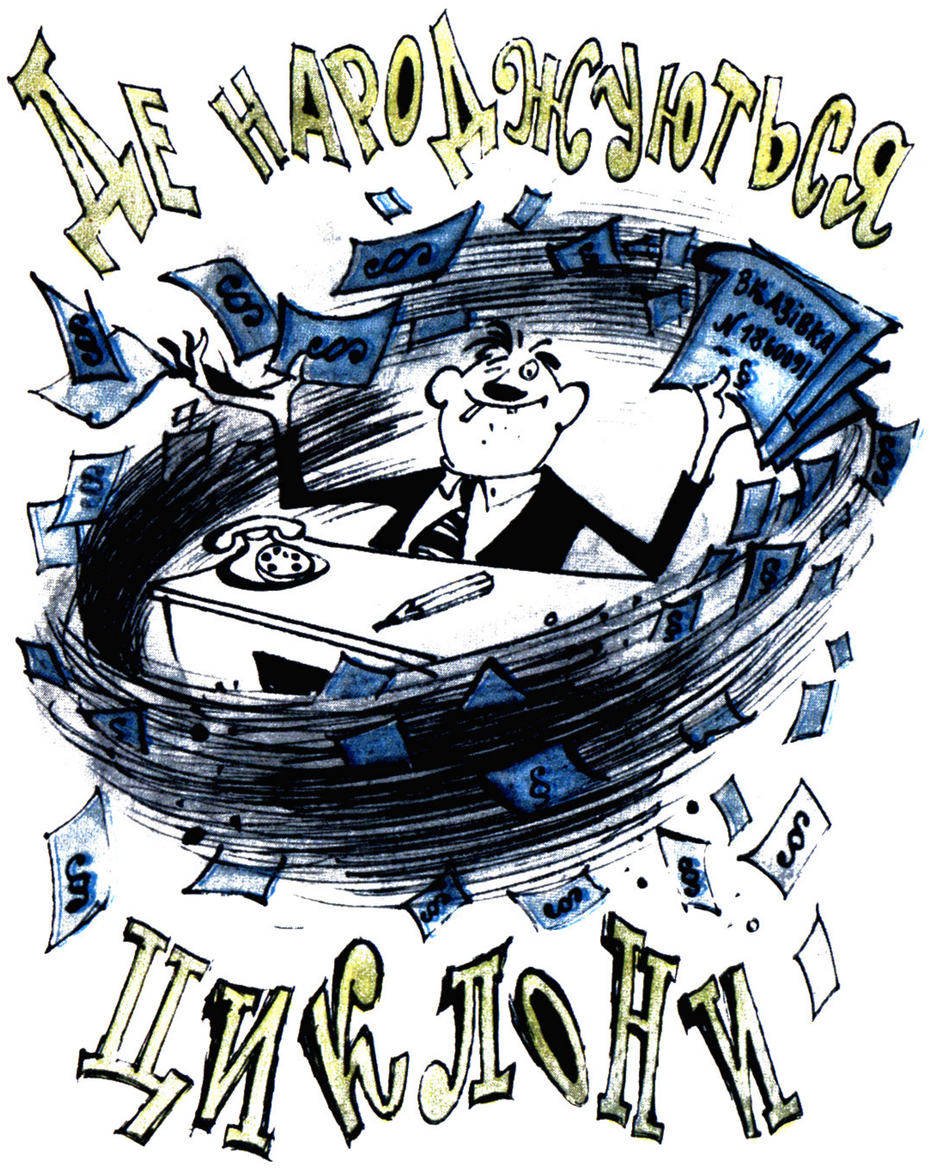

Якось із Житомирщини надійшло незвичайне повідомлення. У літній сонячний день над усією територією області раптом пройшла рясна злива.

Неприродним у цьому явищі було й те, що замість важких сріблястих потоків води на людей лилися потоки іншого характеру. Кожна краплина цього потоку мала свій формат і свій характер. Деякі краплини при першому ж дотику викликали дрож у тілі, а окремі навіть били громовицями...

Повідомлення це можна було взяти під сумнів. Адже чогось подібного ще не відмічала жодна метеостанція. Проте сигнали повторювались. У них з дедалі більшою силою відчувалась тривога: зливи не вщухають, загрожує потоп...

На Житомирщину виїхала спеціальна експедиція. Після відвідання місць найінтенсивніших злив та опиту потерпілих і очевидців, було зібрано цінні відомості, які проливають світло на загадкове явище. Оскільки вони зацікавлять не лише збитих з пантелику синоптиків, а й широкого читача, спішимо опублікувати їх у стислому викладі.

ЗБИРАЮТЬ ДОСЛІДНИКИ, РОЗПОВІДАЮТЬ ОЧЕВИДЦІ

З'ясувалося, що зливи ці на Житомирщині і справді бушують. Скажімо, на терені Дзержинського виробничого управління тільки протягом першої половини нинішнього року вони спостерігаються щоденно. Про це, перш за все, свідчать реєстраційні книги, які ведуть спеціальні люди — секретарі.

На відміну від звичайних, нова форма опадів вимірюється не міліметрами, а кількістю пронумерованих і підписаних паперів, які приземлюються саме в ті місця, куди вони націлені.

Зауважимо, що ніякі там брезенти, парасольки чи плащі від цих злив не рятують. Од тих папірців сховатися нікуди. Не влучили вони в тебе сьогодні, неодмінно влучать завтра.

Аналіз показує, що інтенсивність паперових опадів дуже значна. Бувають (і досить часто!) дні, коли від зливи і голови не можна підвести.

Наприклад, 14 січня (як бачите, лле незалежно від пори року!) над Дзержинськом пронісся шквал силою в 15 паперів, 31 січня — в 11, 8 лютого — в 21, а 7 березня — аж у 39 паперів. Всього ж за сім місяців на цій території випало близько однієї тисячі різноманітних бомаг.

Побували члени експедиції і в Черняхові. Вони з'ясували, що територія цього виробничого управління поливається паперами не менш щедро. За сім місяців тут випало їх понад тисячу.

Зібрані дослідниками матеріали, розповіді очевидців підтверджують, що такий стан панує повсюдно. І це викликає серйозне занепокоєння, бо, як помічено, паперові зливи мало впливають на родючість поліських ґрунтів, на зростання продуктивності громадського тваринництва, зате накривають мокрим рядном керівників виробничих управлінь та колгоспів, не дають їм спокою ні вдень, ні вночі.

Такі факти.

У ПОШУКАХ ГОЛОВНОГО ЦИКЛОНУ

Експедиція мала не тільки вивчити факти. Основним завданням її було точно визначити центр, де зароджуються паперові зливи, яка надприродна сила з такою кібернетичною точністю і рівномірністю жене ті зливи на території виробничих управлінь.

І це завдання експедиція виконала. Вона встановила, що цим місцем є не безмежна глибінь неба, де по вибоїстих хмарних шляхах гуркоче архаїчна тачанка Іллі-пророка, а суто земне обласне управління виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів, яке очолюють Віктор Кіндратович Оберемко та його заступник Василь Єрофейович Кузьменко.

Скажемо, до речі, що не всі оті тисячі паперів виходять саме від них. Але погоду роблять вони. Основний циклон зароджується, наростає і досягає найбільшої сили тут. Він і призводить до тих злив, які кожного дня випадають у районах виробничих управлінь, шквалом проносяться над територією області.

Де ж причина? Щоб побачити її, розкриваємо...

ТАЄМНИЦІ ОБЛВИРОБЗАГУ

Вони до геніальності прості, ці таємниці. Виявляється, що працівники обласного управління виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів безмежно вірять у непохитну силу паперової директиви. Віра ця така могутня, що облвиробзагівці (скорочена назва) ладні принести їй у жертву навіть живу організаторську роботу на місцях.

По-їхньому виходить: якщо не пошлеш папірця, не даси вказівки телефоном, не нагадаєш телеграмою, все навколо замре. Осипатиметься зерно на полях, ревтиме непоєна худоба на фермах, механізатори посідають у холодку і різатимуться в дурня, позасинають бухгалтери й рахівники у конторах колгоспів. А то ще люди забудуть без директиви у спеку кожуха скинути.

Так, щоб не мати гріха на душі, вважають в управлінні, бери кожну дрібницю на папірець-директиву. За сім місяців таких паперів набралося біля 400. Тут і короткі, і довжелезні, з безліччю параграфів, пунктів та підпунктів.

І летять у виробничі управління розпорядження:

«При цьому надсилаємо бланки термінових донесень, які на місці просимо розмножити і по декілька екземплярів розіслати всім колгоспам і радгоспам».

«Облуправління зобов'язує вас на протязі серпня і вересня забезпечити проведення ремонту приміщень ветустанов району...»

Правильно! Хіба ж хто на місці сам докумекає, що це треба робити. Отак без папірця все осунеться, розвалиться, піде прахом...

Все треба людям розтовкмачити, як ото в «Заходах по розвитку садівництва та ягідництва в колгоспах і радгоспах», розісланих облуправлінням. Пункт 16-й тих заходів мудро гласить:

«Плоди збирати тоді, коли вони набувають кольору, характерного для даного сорту, та добре відокремлюються від плодових гілок. Збирати плоди з плодоніжками руками. Ні в якому разі не можна струшувати плоди з дерев, бо від цього дуже знижується їх якість, зменшується лежкість...» і т. д.

От не розжуй так і не поклади в рота, так що з того вийде? Люди почнуть ті «плоди» зеленими рвати, неодмінно товкти ними об землю. листя з яблунь геть чисто пообносять. Зіпсують к бісу весь урожай, знищать садки.

Або, скажімо, кому це на периферії спаде в голову, що місце зоотехніка, ветеринарного лікаря на фермі? Не додумаються самі. А от облвиробзаг, спасибі, нагадав, директиву дав, спеціальною телеграмою зобов'язав і, дивись, зоо- і ветперсонал, як по команді, мчить на ферми.

Часом від паперів пашить полум'ям, а іноді й холодом поза шкірою продирає. От 7 березня цього року облвиробзаг ударив усім територіальним виробничим управлінням телеграму:

«Заготівля льоду колгоспах проходить вкрай незадовільно. Зобов'язую негайно вжити заходів забезпеченню колгоспах виконання плану заготівлі льоду»...

Отак виникають циклони, що несуть паперові зливи на райони. Ці опади концентруються у виробничих управліннях, а звідти механічно перекочуються безпосередньо в колгоспи. Математично доведено, що відбувається це у прямій пропорції: чим більше директив одержано з вищих інстанцій, тим більше випадає їх і в артілі.

Так воно спокійніше на душі. Все-таки, якщо котрусь роботу не виконано, то хоч є документ, що про неї думали, пам'ятали, згадували.

* * *

Отже, встановлено: паперові зливи на Житомирщині — явище не природне, а штучне. Поки що вони не вщухають, але стрілка барометра уже явно показує на зменшення опадів. Цими спостереженнями люб'язно поділився з нами начальник облвиробзагу Віктор Кіндратович Оберемко. Він же самокритично визнав, що вони справді розсилають ще багато паперів, але неодмінно зменшать цю кількість.

І правильно. Давно пора, бо від тих паперів уже люди починають чхати.

Ів. СОЧИВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

м. Житомир.

ДАЛИ ПЕРЦЮ, ТА НЕ ДУЖЕ

Їх ми застукали на гарячому. Вони об'їдали та обкрадали дітей. Вони — це бухгалтер Малокучурівського дитячого будинку Любовицький, завгосп Крайник, комірник Нагродський, кухар Турецька. Цих хапуг ми докладно описали у № 12 журналу у фейлетоні «Сорока-Ворона дітям кашу варила...» Які ж висновки зробив з цього зав. Чернівецьким облвно т. Левченко? Він написав редакції, що «з метою створення значно кращих умов для виховання дітей Малокучурівський дошкільний дитячий будинок переведено в с. Оршівці, Кіцманського району», а вищезгадані хапунці «за допущення зловжизань звільнені з роботи».

Оце й усе? Лише звільнені? А чому ж не віддані до суду? І чому серед «звільнених» не згадано прізвища директора будинку Підгірної та помічника кухаря Рідкевич? Вони ж теж обкрадали дітей!

За ваше добре серце, товаришу Левченко, малокучурівські хапуги вам у нозі вклоняться і в ручку вас поцілують. З чим вас і поздоровляємо!

ОСТАННІЙ ДЕНЬ ПОМПЕЇ

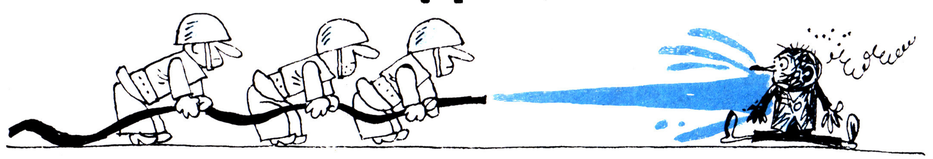

Мені, як начальникові колгоспної пожежної дружини, випадає багато клопоту. Така, бачте, робота. У того комини залипли сажею, так що дим не проб'ється, у того в димарі галки гніздо змостили. Одній хазяйці доводиться допомагати, а іншій пригрозити штрафом за недбалість.

Досі я міцно тримав порядок і щороку з гордістю міг рапортувати, що в нашому селі жодна хата не згоріла. П'ять років пожежна машина, заправлена водою, простояла без діла. Один тільки раз довелося брандспойт пустити в хід, коли в волосся завідуючого нашим молокопунктом вчепились перша, друга й третя дружини... Що ж до пожежних справ, то тут усе йшло за інструкцією. Жодної надзвичайної пригоди.

Авторитет мій був незаперечний. Це визнавав навіть і завідуючий клубом Гаврило Зозуля, який пускав по селу єхидну примовочку: «На пожежника надійся, а сам з вогнем не грайся».

— Заздрю я пожежникам, — говорив він. — Залив бочку водою — і хай стоїть п'ять років. Ніде ж не горить. Лягай собі та вилежуйся. Ну що, приміром, тобі робити? Горобцям дулі давати?

— Таке ж ти міг би сказати й про себе, — дав я відкоша культурникові. — Відкрив клуб — лекція йде, концерт іде, гуртки працюють. Що тут тобі робити? Ходи та посвистуй...

— На культурній ниві, — заперечив Гаврило, — свистіти можна тільки на концертах, якщо до програми включено художній свист. Свистітимеш поза програмою — по потилиці схопиш. Ось мені голова сільради вже казав, що намилить шию. Не робота, а каторга.

— То, виходить, ти своєї роботи не любиш?

— А ти?

— Люблю.

Зозуля подивився на мене так, як дивиться батько на сина, що нічого, крім двійок, з школи не носить, а похваляється стати конструктором міжпланетних ракет.

— Ти, каланча! — сказав Зозуля. — Ти створений лише для того, щоб сажу трусити. Нема в тебе творчих поривань. «Люблю»! А що ти любиш? Людина з широкою, творчою натурою не може обмежувати любов чимсь одним. У неї щодня виявляються нові ідеї. Їх треба виношувати, перетворювати в життя.

— І багато їх у тебе завелось, отих ідей?

— У мене? Є дещо. Було б більше, та основна робота заважає. Думаєш про щось, знаєш, таке велике, а тут тобі: йди на репетицію драмгуртка. А що таке репетиція? Дріб'язок. Добре було Льву Толстому. Йому не треба було на службу ходити. Своїм часом розпоряджався, як хотів. Хоче «Анну Кареніну» пише, хоче — чоботи шиє... А ось я не можу повністю віддатися творчій діяльності.

Довго після цієї розмови я не бачився з Зозулею. Аж ось одного разу він прибігає до мене в такому вигляді, ніби йому оси меду дали.

— Що скоїлось? — питаю його.

— Все згоріло!

— Що? Де? — У мене похололи ноги.

— І поніг вітер розвіяв. А все та клятуща Левчиха.

— Та не муч мене, кажи вже. При чому тут Левчиха? У неї пожежа?

Левчиха — літня жінка, доярка. У неї Гаврило наймав кімнату. Всі її знали за порядну жінку. На всіх зборах я ставив її за зразок, бо вона завжди тримала димоходи в повному порядку, — і раптом — на тобі!

Хай би вона сама згоріла, ця конотопська відьма!

Гаврило подав мені кілька недопалених листків паперу з учнівського зошита.

— Все, що залишилось... Живцем у могилу загнала.

Я глянув на перший недогарок. Там стояло: «Як використати піски Кара-Кумів на користь людству. Науковий трактат Гаврила Хомича Зозулі». Від серця у мене відлягло:

— А я думав, що ти склав частушки для агітбригади, а вона ними плиту розпалила.

— Тепер ти розумієш, що це за варвар?

— Та, може, вона ненароком? — спитав я.

— Де там ненароком! Левчиха спершу прочитала, що я пишу, а тоді в вогонь... «Мене,— каже, — дівчата на фермі скоро загризуть через твою клубну роботу. Не викинеш пісків Кара-Кумів з голови — вижену з хати!» Інквізитор двадцятого століття!

Чим я міг допомогти Гаврилові? Підшити справу Левчисі, щоб наклали на неї штраф за необережне поводження з вогнем? Але що жінку голими руками не візьмеш. Груби у неї справні...

Не знайшовши підтримки у мене, Гаврило написав заяву до сільвиконкому з вимогою покарати Левчиху за знищення праці, яка має народногосподарське значення.

Виконком цю заяву розглянув, тільки не з того боку. Зозулі записали догану з попередженням, а Левчиху похвалили...

— Молодець, Гайно Пилипівно, — сказав голова сільради. — Тримай і далі клубну роботу під контролем.

Однак, Гаврило не здавався. Якось зустрівши мене, він демонстративно вийняв портсигар, на якому була зображена космічна ракета, закурив і пустив угору дим:

— Я примушу, кінець кінцем, визнати мене. Я вам усім трьом носа втру!

— Кому ж це?

— Сільраді, Левчисі і тобі.

— Що — візьмешся за клубну роботу?

— За клубну роботу? — Гаврило глянув на мене, як лелека на миршаве жабеня. — Димар ти! Високий, а далі пожежної бочки нічого не бачиш. Скільки нових проблем висуває життя! Хто може зв'язати мені руки?

— Знову тобі щось у голову залізло?

— Ідеї не залазять. Їх виношують.

— Ну, і що ж оце ти після догани виносив?

— Глузуєш? Побачимо, хто глузуватиме останній.

І Гаврило повідав мені, чим він займеться тепер.

— Ти бачив картину «Останній день Помпеї»?

Я відповів ствердно.

— Яке натхнення вона тобі дала?

Що я міг говорити про натхнення? Сказав, що Помпея, напевно, зазнала страшного лиха.

— Отож, багато вас таких: лихо! А хто допоможе людському горю?

— Ну, хіба я годен у цьому горі допомогти людям? Адже вулкана моїм брандспойтом не залієш. Проти землетрусів моя пожежна дружина безсила.

— Ось цій справі я й вирішив присвятити себе Поведу наступ на сувору природу. Скільки людей загинуло в різних кінцях світу! Страхітливі руйнування! Згадай, що переживали за свою історію японські міста. А трагедія Чілі? Купи каміння! Попіл!

— А причому ж тут ти?

— У мене визріла грандіозна ідея. Я розроблю нові принципи будівництва міст у районах землетрусів. Землетруси будуть діяти, а людські житла стоятимуть собі, ніби нічого й не було! Революція в будівництві!

— Що ж це за революція?

— Секрет простий, — пояснив Гаврило. — Щоб стіни не руйнувалися при підземних поштовхах, їх треба робити гнучкими. До цього досі не додумались архітектори. А я розв'яжу цю проблему. Цеглу чи бетон треба скріплювати гумою. Ні, це буде не гума, це буде пружка речовина, яку треба винайти. Я берусь за цей винахід.

— Ой, дивись, Гаврило, — застеріг я його,— бо Японія і Чілі звідси далеко, а сільрада вельми близько... Та й лікарі, чого доброго, тебе на облік візьмуть...

Вкрай обурений Зозуля пішов, не попрощавшись. Що він робив у Левчихи на квартирі, я не знаю. Тільки через тиждень зустріла мене сама Левчиха:

— Отой клубний ледацюга настягав у мій двір з півдесятка старих шин з автомобілів, купу цегли та всякого чортовиння. Сьогодні хотів варити резину в казані, так я його прогнала. Пристрахай його, бо ще хату спалить...

Я вислухав Левчиху, але до її просьби поставився легковажно. Якби ви знали, чого це мені коштувало!

Невдовзі по тому, чергуючи на вишці, я помітив, що з димаря хати Левчихи повалив якогось незвичайного кольору дим.

По тривозі наша команда кинулася до місця пригоди. Почувши недобре, звідусіль на допомогу бігли люди.

Ми вже були на місці пригоди, як раптом вікна Левчишиної хати з брязкотом полетіли геть і все подвір'я заволокла брудна димова завіса. Смерділо паленою гумою і ще чимсь таким, про що й говорити незручно.

Мої хлопці хоробро вдерлися в хату. За хвилину вони витягли щось в лахміттях. Тільки зблизька можна було здогадатися, що це людина.

— Та це ж Гаврило! — гукнув хтось. — Чи він хоч дише?

— Дише, але шевелюра і брови обгоріли. Можна сказати, фотографія непридатна для показу дівчатам.

В цю хвилину з юрби до мене протовпилася Левчиха, що прибігла з ферми.

— Я ж казала тобі, безголова ти каланча, що цей бузувір мене спалить. А ти що на це? Стережіться ж ви обидва. Пам'ятатимете мене!

Люди тільки перезирнулись. Хтось кинув:

— Воно, звісно, кому-кому, а куцому змелеться! Гаврилові брови і шевелюра, може, і відростуть, а ось пожежний начальник хай нашиває лубок на болючому місці.

Павло СТЕНДИК.

м. Лохвиця.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

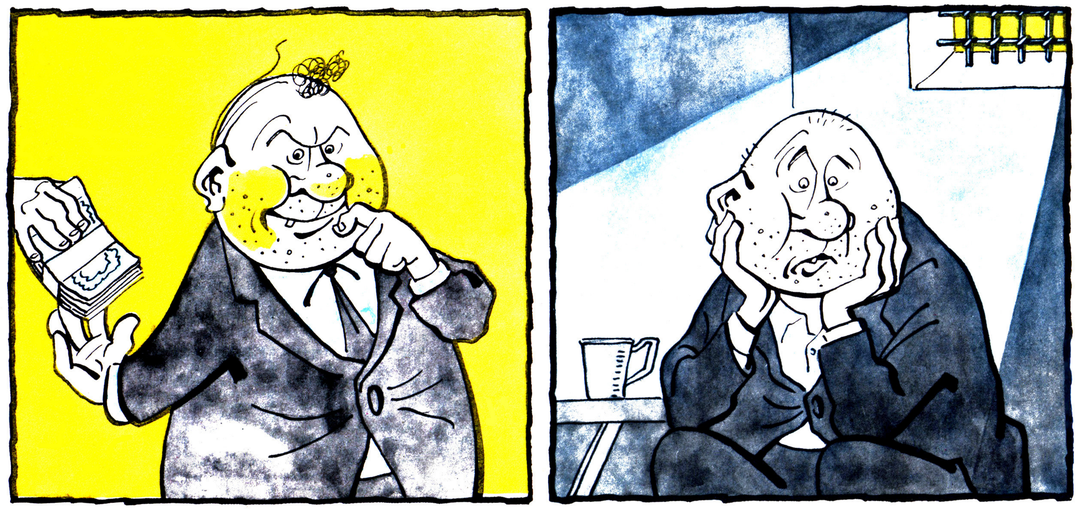

Дай рукам волю, попадеш в неволю...

Мал. Л. КАПЛАНА

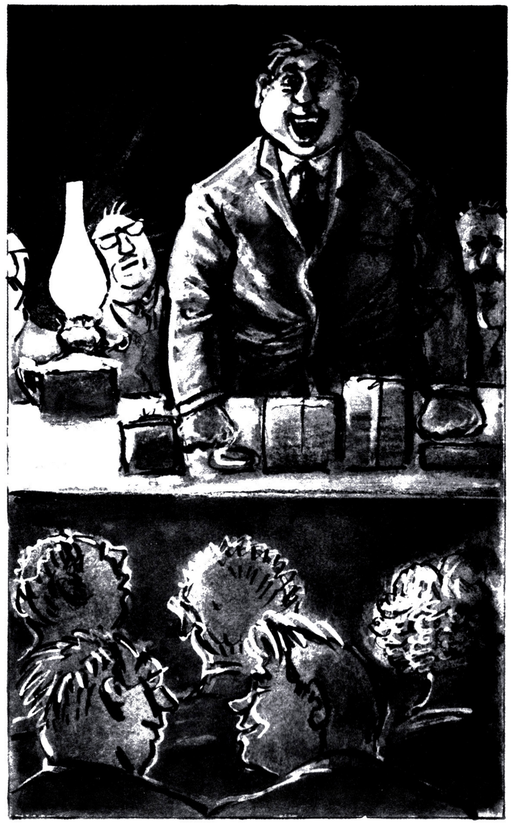

— А далі, товариші, розглянемо питання про преміювання працівників нашої електростанції.

СТРОГА ЧЕРГА

Кабінет... На дверях кабінету дощечка. На дощечці викарбувано: «Прийом від і до». Нижче — «перерва на обід...»

Отакого — їх немає. Вони вийшли... Вони зайняті... — на дощечці не карбують.

Яких-таких жартівливих витівок на кабінетних дощечках не малюють.

Словом — службові двері дихають виключно офіціальним ароматом.

І всюди черга: проста, звичайна, надзвичайна і строга...

Не подумайте, чого доброго, рипнути без черги.

От, скажімо, інвалід Вітчизняної війни, славний танкіст Ножовник Олександр Андріянович два з половиною роки стукає і грюкає у двері кабінету завідуючого Київським обласним (промисловим) відділом соціального забезпечення тов. Нефедова.

Кажемо, два з половиною роки благає:

— Дайте коляску!

А з кабінету відповідають:

— Жди! У нас строга черга.

У чому ж полягає строга черга? — ви питаєте.

Історія така: танкістові т. Ножовнику, який, захищаючи Батьківщину, позбувся ніг, одразу після війни видали коляску.

Минали роки, коляска з'їздилася. Словом — коляску здали в брухт, з ухвалою — негайно видати другу, нову коляску.

І ось «негайно» видають третій рік... В обласний відділ соцзабезпечення усе з просьбою зверталися — дайте т. Ножовнику коляску.

Просила і партійна організація Богуславського промислового виробничого управління.

Відповідь одна, відповідь сумна: «У нас строга черга. Хай жде!»

Уже, як ото кажуть, — чергувалося й перечергувалося... Уже аж удесятеро строга черга минала, а коляски нема й нема.

Може, т. Нефедов не в ті списки чи не в ті окуляри дивиться?

Хто його знає!

Ол. КОВІНЬКА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Лебединського педагогічного училища М. П. Курило менш за все дбав про виховання молодих педагогів. За аморальними вчинками та негідною поведінкою йому ніколи було виконувати свої прямі обов'язки. Про це нам написали наші читачі.

Ідеологічний відділ Сумського сільського обкому КП України повідомив нам, що бюро обкому за негідну поведінку зняло Курила М. П. з посади директора Лебединського педагогічного училища.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

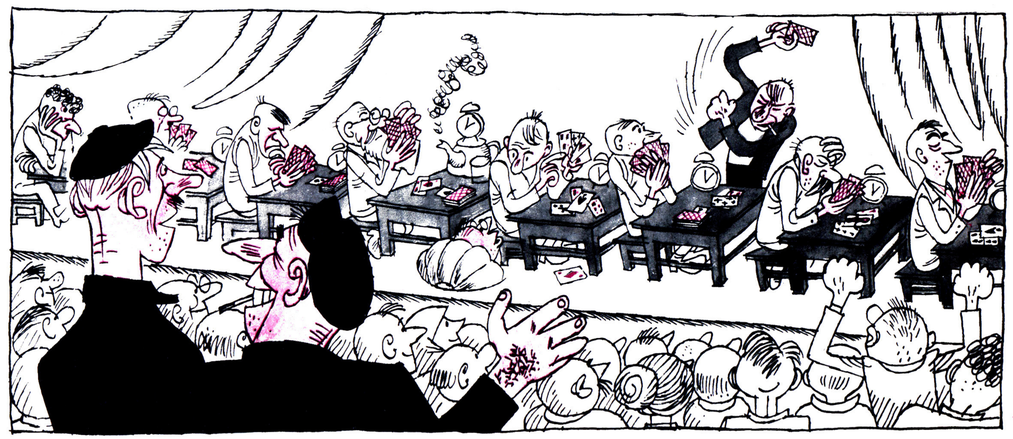

— А це наш завклубом дає сеанс одночасної гри в дурня на двадцятьох дошках.

Ходіння по телемуках

Про телевізор люди мріяли дуже давно, — ще тоді, як складали казочки про чарівне дзеркальце, в якому можна було побачити різні чудеса, синє море й тридесяте царство... Тепер чарівна телетехніка пішла в маси. А маси почали ходити до телетехніків...

Хороша штука телевізор, та одну ваду має — хоч і не часто, а виходить з ладу. А коли вийшов він з ладу, пиши пропало.

Може б, і не довелося писати, якби механіки з телеательє завжди кваліфіковано чаклували біля зіпсованих телевізорів. А то чаклують вони косо, криво, аби живо. А скорий поспіх — людям посміх.

Та людям тут не до сміху, бо від зіпсованого телевізора вже ні виду, ні звуку — сама темнота і німота. Хазяїн телевізора, як у казці, сім бід пройде, поки телевізор оживе. Про ходіння по телемуках нам пишуть з Одеси і з Чернігова, зі Львова й Луганська, з півдня і півночі, з заходу і сходу...

Та щоб далеко не ходити, вислухаємо ходоків з Києва. Тим більш, що розповіді ці скрізь однакові.

РОЗПОВІДЬ ПЕРША

Хронологія тяганини

Розповідає Т. Солодовникова (вул. Болсуновська, 28/15, кв. 19):

«Ми подали заявку на гарантійний ремонт телевізора «Харків» 15 грудня минулого року. Майстер з телеательє № 1 прийшов через 5 днів. Це був великий знавець побутової техніки. Вже з першого погляду він помітив основний недолік:

— Вилка не дає контакту... Поганий тут контакт...

Він артистично зробив хороший контакт і пішов. Телевізор — аніт елень!

Через тиждень прийшов новий майстер. З першого погляду цей фахівець визначив:

— Ясно: коротке замикання у схемі. Мала дитина помітить.

Він з артистичною майстерністю ліквідував коротке замикання і пішов. Телевізор не працював.

31 грудня по заявці від 27-го прийшов третій майстер. Він досі божиться, що нікого не було дома, хоч ми виглядали того майстра аж до Нового року.

7 січня викликали майстра телефоном. Цього разу ніхто не прийшов.

10 січня ми поскаржилися. Начальник ательє № 1 т. Мейрис сказав, що це ганебний факт, і він поставить його «ребром» на виробничій нараді. І справді, 11 січня на виробничій нараді цей факт піддали суворій критиці і самокритиці, але майстра не послали. Як пояснює т. Мейрис, він терпляче «чекав дзвінка або листа від потерпілих». Але не дочекався. 14 січня майстер прийшов, але нікого не було. 18 січня відбувся ще один візит. Новоявлений фахівець з першого погляду виявив недолік:

— Фішка кінескопа не дає контакту... Поганий тут контакт...

Після цього телевізор працював. Потрібен був цілий місяць, щоб з ним таки встановили контакт!»

РОЗПОВІДЬ ДРУГА

Приборкання телевізора

Розповідає П. Цибулько (вул. Димитрова, 3, кв. 19):

«Ви бачили «Знамя-58 м»? Це ж звір! Це ж дикий неприборканий мустанг! Це не якийсь там допотопний КВН... КВН хоч догори ногами постав — працюватиме! А «Знамя» — штука складна, делікатна! Триста тридцять шість карбованців коштує!

Підключав мені його технік Гехт. П'ять днів телевізор працював, а потім замовк. Гехт прийшов і сказав:

— Костьол заважає. Сказано — опіум...

— А чому п'ять днів не заважав?

— Загадкове атмосферне явище... П'ятий океан, знаєте...

Встановили антену, проклали кабель. Телевізор ніяк не реагував на це піклування. Я до Мейриса:

— Так і так, — кажу, — ремонт був, передач нема.

— Костьол, — відповідає, — заважає.

Прийшов Гехт, вийняв блок «ПТК», сім днів його ремонтував. Після того почалася стрілянина. Телевізор гахкає так, наче готується до змагань з стрільби. Особливо довгі черги дає, коли приходить Гехт. Я кажу:

— Згорить мій телик...

— Чорт з ним, хай горить! — заспокоює Гехт. — Ми тоді його швидко полагодимо, а зараз знайти несправність — справа складна.

Терплю я цю стрілянину, а телевізор, як навмисне, не горить! Уже гарантійний строк кінчається. Прибігаю до начальника ательє.

— А що я можу зробити, — каже той, — коли костьол заважає?

— А чому моїм тридцяти сусідам він не заважає?

Словом, знову заходилися ремонтувати. Після ремонту телевізор онімів й осліп. Мейрис дивується:

— Скажений якийсь! Адже ми йому поміняли кінескоп, перевіряли півмісяця... Дуже цікаво!

А мені це нецікаво, мене передачі цікавлять. Хороший телик маю, а от приборкати його важко. Хоч квартиру міняй!»

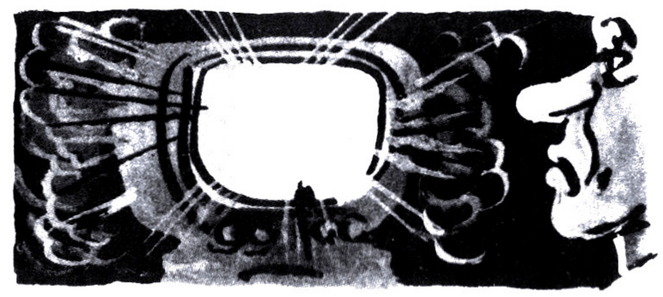

РОЗПОВІДЬ ТРЕТЯ

«Ми теж грамотні!»

Розповідає Т. Файдиш (проспект «40 років Жовтня», 118 «г», кв. 51):

«Коли зіпсувався наш телевізор, ми детально познайомилися з методами обслуговування громадян. Візити майстрів тривали рівно стільки, скільки треба, щоб почухати потилицю. Особливо сумним було знайомство з радіомеханіком Ловковим. Він приходив, як примхливе дівча на побачення: то прийде, то нема його. Вперше він пробув у нас хвилини дві і сказав:

— Потрібен новий кінескоп. Вловили?

Ми поставили новий кінескоп, але, як і раніше, екран гаснув через 10—15 хвилин після включення. Потім за вимогою Ловкова були поміняні кілька ламп, придбано автотрансформатор... Але навіть без вартості трансформатора ремонт коштував нам 50 карбованців. Ледве щось блимне на екрані, як Ловков підсовує папірця:

— Підпишіть, що відремонтовано, і платіть... А мене не обходить, якщо він через 10 хвилин погасне!.. А напишете скаргу, ми напишемо спростування!.. Теж грамотні!

Телевізор відремонтував через півроку інший майстер. Ремонт тривав рівно 40 хвилин».

* * *

Ці розповіді можна було б продовжувати й продовжувати. Але не варто. Бо працівники телеательє дивувалися б і дивувалися б:

— Та не може цього бути!.. Та ви перебільшуєте!.. Та у нас жодної скарги!.. Та ви почитайте книгу!..

І справді, книга скарг, приміром, телеательє № 2 (начальник В. Дубов) давно вже перетворилася на книгу хвали. Сказано ж: не хвали себе сам — нехай люди похвалять. Але хоч над книгою мало не сяє німб святого, ніхто у ці похвали не вірить. Бо на роботу того ж ательє № 2 за півроку тільки в «Укртелетрест» надійшло 45 скарг. Одразу видно, як наполегливо борються в ательє з недоліками, з якою радістю зустрічають скаржників:

— Ласкаво просимо повз наші ворота!

Телевізор — річ дорога. Коли ця дорога річ стоїть «для меблів», вона нікому непотрібна. А як добитися, щоб телевізор працював безперебійно? Ми висуваємо пропозицію: хай телеательє відповідає за ремонт. Хай той ремонт буде гарантійним. Випускають же заводи телевізори з гарантією, чому ж їх не можна ремонтувати з гарантією?

Щоб прискорити впровадження нашої пропозиції в практику роботи телеательє, ми хочемо порадити самому міністрові зв'язку т. Сінченку викликати майстра телеательє до свого зіпсованого телевізора. Правда, міністрові телевізор відремонтували б умить і не на мить...

А коли б міністр звернувся до телеательє інкогніто і пройшов би всі описані тут телемуки. тоді б гарантійний ремонт було б гарантовано...

Ю. ЯЧЕЙКІН.

Мал. Л. БОЙКА

Без слів.

Нотатки про їхні порядки

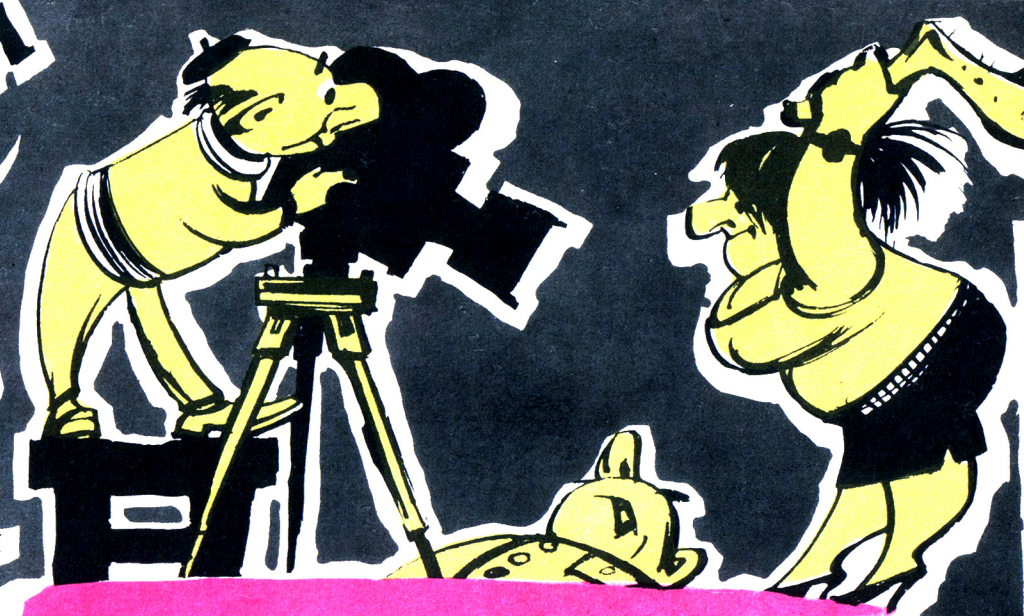

Коментарі Перця записали: Я. ВАЛАХ, І. ВОРОБЙОВ, Л. ГРОХА, І. СОЧИВЕЦЬ, Ю ЯЧЕЙКІН.

СТОГІН ДУШІ

Час від часу в газетах з'являються повідомлення, що «скажені» в конгресі США знову вимагають від уряду почати рішучі дії проти революційної Куби, знищити її, кинути на Кубу водневу бомбу і таке інше. Де причина такої люті? Газета «Чікаго Трібюн» проливає світло на суть розходжень між Сполученими Штатами та Кубою. Завдяки соціалістичній революції на Кубі США втратили тут 21 мільярд доларів! Один мільярд з них припадає на власність монополій, яку націоналізував уряд Куби. Інші 20 мільярдів припадають на програму допомоги тим латино-американським країнам, що підтримують політику США проти Куби.

21 мільярд! Як тут не втратити спокій та рівновагу.

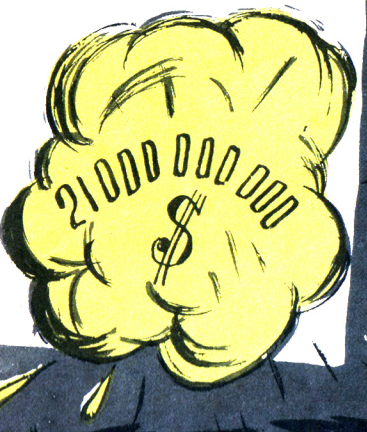

КІНОШАКАЛ

Криклива, різнокольорова реклама нахабно лізла в очі жителям міста. Вона закликала, прямо таки за руки тягла їх, щоб вони подивилися новий фільм, зроблений не де-небудь, а в самому Голлівуді.

Посунули глядачі до кінотеатрів. І що ж вони гам побачили?

Побачили кінобойовик такого змісту.

Начальник поліції одного американського міста остогид своїй дружині. Він безугавно ревнував її. Ну що було робити жінці з таким дурним чоловіком? Прибрати його з дороги! І дружина розробляє та здійснює підступний план.

Начальник поліції, стомлений службовими турботами, повертається додому і лягає відпочити. Дружина виймає з холодильника заморожену ногу якоїсь тварини. Вона підкрадається до чоловіка і... лусь його отією ногою по голові! І вдруге, і втретє! Грішна душа ревнивця вилітає з його тіла.

Але ж в Америці повсюдно снують всевидячі і дуже хитрі детективи. Вони можуть розкрити злочин. Чорта лисого! Вбивця готує обід з отієї самої ноги, якою вона спровадила на той світ чоловіка. А на обід запрошує детективів. Вони п'ють і вминають страви, не догадуючись, що цим самим знищують знаряддя вбивства.

Глядачам моторошно, їх нудить...

А за кілька днів у місті з'являється нова галаслива реклама. І знову про фільм виробництва того ж таки Голлівуда.

Дехто ще раз іде до кінотеатру. І що ж він бачить?

Солідний шеф не менше солідної фірми рекомендує своєму новому клеркові вступити до «клубу гурманів», який славиться відмінним кухарем. Молодий службовець, щоб не образити свого господаря, погоджується.

І ось глядач уже бачить клерка серед його одноклубників. Вони обідають. Поступово новий гурман довідується, що печене й варене приготовлене з... персони його шефа!

Виявляється, що оті гурмани дуже веселі люди. Вони поступово поїдають один одного.

Глядачам уже не тільки моторошно. Вони до божевілля доходять.

Це не вигадка. Такі фільми ліпить голлівудський кінопродюсер Гітчкок. Він давно тут відомий, як спеціаліст по «фільмах жахів».

Містер Гітчкок за багато років своєї діяльності випустив у світ більше півста низькопробних, брудних, жахливих фільмів.

У Голлівуді Гітчкока вихваляють, кажуть, що кращих мерців, ніж у нього, нічого й бажати.

А фабрикант мерців задоволено потирає руки. Його багатство вже досягає 7 мільйонів доларів.

От вам і творець мистецтва, містер Гітчкок! Справжнісінький кіношакал!

ГРОШІ НЕ ПАХНУТЬ...

Містеру Тілмену Томпсону співчували. Горе прийшло в його дім. По-звірячому було вбито його дружину, матір чотирьох дітей, місіс Керол Томпсон.

Убивця з'явився, коли господар працював у своїй адвокатській конторі, а діти пішли до школи.

Злодій вихопив револьвер і натиснув на курок. Осічка! Тоді він почав бити свою жертву револьвером з такою силою, що від рукоятки відлетіла одна з щічок. Коли хазяйка впала непритомною, убивця зарізав її. Потім він утік, не взявши ні цінностей, ні доларів. Це була якась загадка.

Друзі та близькі знайомі співчували бідному адвокатові і водночас нишком вітали його. Адже, коли подумати, то покійну Керол Томпсон убила сама фортуна: нещасний чоловік одержував 1.061.000 доларів страховки і ставав єдиним спадкоємцем 600-тисячного банківського рахунку тестя. Ось вам яскравий приклад того, як американська фортуна наділяє своїми щедротами не тільки щасливчиків-чистильників чобіт, а й адвокатів! В Америці кожен може стати мільйонером!

Тим часом поліція робила своє діло. Револьвер, від якого відлетіла щічка, виявилося, належав адвокатовому знайомому боксерові Мастріану.

Але поліція заарештувала не Мастріана, а п'яницю Діка Андерсона. І тоді рознеслася нова сенсація.

— Убив я,— сказав Дік Андерсон.— Мастріан дав мені свій револьвер і три тисячі доларів гонорару від Томпсона...

«Нещасного» удівця арештували в затишній віллі на березі Форест-Лейка і перевезли у менш комфортабельне приміщення.

Преса не коментує і не робить ніяких висновків з цієї історії. Адже в світі долара убивства з метою збагачення стали таким же буденним явищем, як реклама «Кока-кола».

БІБЛІЯ І КІСТКА

В Англії проводяться щорічні так звані «відправи благословіння тварин» — щось подібне до вистави з дресированими звірами.

Нещодавно парафіяни однієї лондонської церкви мали змогу познайомитися з геніальним собакою.

Собаку запитали:

— Скільки днів треба було господові богу для сотворіння неба і землі?

Собака у відповідь гавкнув шість разів.

— А скільки апостолів було у Христа? — екзаменували собаку далі.

Кожен віруючий, що був присутній тут, почув, як в урочистій тиші храму пес гавкнув 12 разів.

Тоді йому поставили вирішальне завдання. Перед ним поклали біблію і кістку. Чотириногий друг людини мусив привселюдно зробити принциповий вибір.

Але нема дурних,— собака і тут не схибив. Він обрав кістку!

«БЛАГОДІЙНИЧОК»

ПРОФЕСОР УНІВЕРСИТЕТУ У КАНАДСЬКОМУ МІСТІ ВІННІПЕГ Р. А. УОРДЛ ЗАНЕПОКОЄНИЙ МАЙБУТНІМ ЛЮДСТВА.

— РЯТУЙТЕ! — ВОЛАЄ ПРОФЕСОР. — НАСЕЛЕННЯ ЗЕМЛІ ШВИДКО ЗРОСТАЄ! ЩО БУДЕ З ЛЮДСТВОМ? ЯК ВОНО ПРОКОРМИТЬСЯ? З ЧОГО ЖИТИМЕ?

ПРОФЕСОР ХОЧЕ, ЩОБ ЛЮДСТВУ ПОЩАСТИЛО. НА ЦЕ У НЬОГО Є СВОЯ, ХОЧ І НЕ ОРИГІНАЛЬНА, ДУМКА: ОТ ЯКБИ ВДАЛОСЯ РОЗВ'ЯЗАТИ АТОМНУ ВІЙНУ, ВСЕ БУЛО Б ГАРАЗД. ЛЮДСТВО ВІДРАЗУ ЗМЕНШИЛОСЯ Б НАПОЛОВИНУ. А ПРОФЕСОР ВІДРАЗУ ЗАСПОКОЇВСЯ Б. ЗВИЧАЙНО, ВІН ХОТІВ БИ БУТИ В ТІЙ ПОЛОВИНІ, ЩО ЗАЛИШИТЬСЯ.

«ЯКЩО Ж НЕ ПОЩАСТИТЬ РОЗВ'ЯЗАТИ ТРЕТЮ СВІТОВУ ВІЙНУ, — ПИШЕ Р. А. УОРДЛ, — ТО ЛЮДСТВУ ЗАЛИШИТЬСЯ ЛИШЕ ОДИН ВИХІД — КАНІБАЛЬСТВО...».

ПРАВДА, КАНАДСЬКИЙ ПРОФЕСОР НЕ ВБАЧАЄ НІЧОГО ПОГАНОГО В ТОМУ, ЯКБИ ЛЮДИ ПОЧАЛИ ЖЕРТИ ОДИН ОДНОГО. «КАНІБАЛИ БУЛИ ЗАВЖДИ ДУЖЕ ЗДОРОВИМИ ЛЮДЬМИ» — ЗАСПОКОЮЄ Р. А. УОРДЛ.

А МИ СУМНІВАЄМОСЯ В ЦЬОМУ: ОТ САМ ПРОФЕСОР, СУДЯЧИ ПО ВСЬОМУ, НЕДАЛЕКО ВТІК ОД КАНІБАЛА, А ЗДОРОВИМ НАЗВАТИ ЙОГО НЕ МОЖНА — З ГОЛОВОЮ, ВИДНО, ЩОСЬ ПОГАНЕ КОЇТЬСЯ...

ЧОТИРИНОГА СПАДКОЄМИЦЯ

Людина, коли вже навіть відчуває, що їй не довго по білому світу ходити, і тоді турбується про долю тих, хто після неї залишається.

Терзалася цим й американка Олівія Кулманн з Арізони. Та й як же не терзатися? Стільки багатства нажито, стільки грошей і цінностей збито!

Думала, гадала та Олівія й зробила воістину широкий жест. За всіма правилами законів США вона заповіла бідній сиротині 62.855 доларів.

«Сиротиною» тією виявилась шестирічна сука, яка вірою і правдою служила їй. Відчувши усім собачим нутром неперевершену ласку і щедрість до неї з боку Кулманн, сука вдячно гавкнула. Тепер вона матиме власну легкову автомашину, велике щомісячне утримання на харч і навіть пральну машину для прання собачих костюмів.

Мільйони американських злидарів можуть тільки позаздрити чотириногій спадкоємиці. Вони всього-на-всього тільки люди.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Із журналів: «ДИКОБРАЗ» (Прага), «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (Берлін), «РОГАЧ» (Братіслава) та «ЦЕЙТ ІМ БІЛЬД» (Берлін).

Без слів.

Без слів.

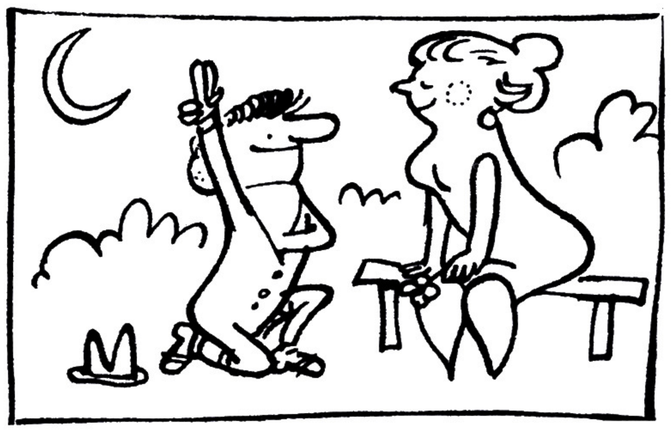

— На руках тебе носитиму!

Жінка, котра працює.

Жінка, котра не працює.

— Він абсолютно короткозорий.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

НЕ ЖАЛІЄ ЗДОРОВ'Я

— Не вміє керувати наш Індик, —
Сказав на зборах Півень-молодик.
Індик образився: — Це я не вмію?..
Та я ж кричу — здоров'я не жалію.

ХУДОЖНИКУ-АБСТРАКЦІОНІСТУ

Абстрактне щось почав ти малювати —
І називаєш «твір» свій геніальним.
А що ти будеш, голубе, співати,
Якщо тебе, наприклад, годувати
Абстрактним хлібом, салом нереальним?

ПАПУГА-ЛЕКТОР

Папуга виліз лекцію читати,
А прочитав сто двадцять дві цитати.

СЛІД ЗАЛИШИВСЯ

Хому з посади голови звільнили,
А він своє доказує щосили:
— Немає правди! Я тут скільки літ
Сидів і працював, як віл упертий...
— Спасибі за труди. Ти залишив свій слід,—
Лукаво посміхнувся сторож-дід
І високо підняв... стілець протертий.

ЗАВЖДИ ЗГОДНИЙ

Не встиг ще й слова мовити Гусак,
А Селезень погодився: — Так-так!

Павло КЛЮЧИНА.

Педагогічний момент

Вихователь гуртожитку Київської житлово-комунальної контори № 1 П. Слободяник доводив своєму колезі — вихователю гуртожитку тієї ж контори В. Погрібняку:

— Без масової роботи молодняк, брат, не вихованеш. Береш один клістер і три циберки води на кожну пару копит...

— А якщо «кінь вороненький у воротах спіткнувся»? — грайливо проспівав Погрібняк.

— Тут уже треба рішуче хапати за вуздечку. І робити щеплення. Квадратно-гніздовим способом. Наприклад, один з моїх вихованців, муляр, попався на дрібному хуліганстві. Так я йому сироватку прописав. І комбікорм заборонив. Тобто «йорж». Нічого комбінувати! Хай чисту вживає.

— Профілактика — чудова річ. На моїй фермі, вибач, у гуртожитку, жодного лишаю не зареєстровано. В одного, правда, було щось схоже на курячу сліпоту: увечері почав буцати сусіда.

Марно намагався я щось зрозуміти з цієї розмови.

— Усе дуже просто, — прийшла на допомогу т. Пискунова, вихователька будівельного гуртожитку, що на проспекті Чубаря. — П. Слободяник — ветеринарний лікар, недавній випускник сільськогосподарської академії, а В. Погрібняк — випускник зоотехнікуму.

— Але я, — зауважила Пискунова, — категорично проти їхнього методу виховання. Головне, розвинути у будівельника почуття руху. Туди — сюди, сюди — туди — ось моя методологія. Можна повільним кроком, можна спортивним. Або бігом, або на велосипеді. Головне потрапити туди, куди тебе посилають, і встигнути того ж дня повернутися сюди...

Але зрозуміти секрет виховательського методу Пискунової можна лише тоді, коли познайомишся з її біографією. Виявляється, вона на виховну роботу потрапила недавно. Її переведено сюди з посади кур'єра. А може, варто знову послати її туди? А Слободяника й Погрібняка — на колгоспні ферми.

Щоб усі вони стали на своє місце.

П. ЮТКО.

Дружне перче!

Щоб як слід розкусити людину, треба, кажуть, з нею пуд солі з'їсти. Це стара мудрість. А от скільки треба з'їсти солі, щоб розгадати одну загадку шахти № 2 управління «Харчосіль»? Над тією загадкою сушить голову весь колектив Оржівського деревообробного комбінату, Ровенського району.

Сушить з того моменту, як з шахти № 2 на комбінат, що виробляє меблі — шафи, столи тощо, прибув... вагон солі. А навіщо та сіль потрібна деревообробникам — мабуть й управління «Харчосіль» не знає.

Щоб розібратися, Перче, у чому тут сіль, видно, треба цілий вагон солі з'їсти.

А. ЯСИНСЬКА,
працівник райгазети «Слово правди».
м. Ровно.

Досі, як твердять попи, єдиною в трьох лицях була лише особа бога. А це появилася ще одна трилика істота. Відкрила її дирекція філармонії на Південному березі Криму.

Надіслала та філармонія до Луганська рекламні афіші, на яких красується портрет однієї і тієї ж досить милої жінки, виконавиці російських народних та жартівливих пісень. Та на одній афіші внизу великими літерами сказано, що це Ніна Копачова, на другому — Антоніна Аронська, а на третьому — Олександра Каменщикова.

Реклама, воно, звичайно, річ потрібна, але ж при такій рекламі напевне і сама дирекція філармонії на Південному березі Криму не розбере, де Олександра, де Ніна, а де Антоніна. А бог, чого доброго, і справді подумає, що в нього з'явилася трилика суперниця.

Не дай бог, Перче, такої реклами!

А. СИМОНОВИЧ,
зав. концертним відділом філармонії
м. Луганськ.

Частенько можна почути, як говорять: «Час зробить своє...» А от на Львівщині дехто думає, що час зробить не тільки «своє», а й те, що їм робити належить.

Бачиш, років шість тому в нас почалося будівництво вісімнадцятикілометрового шосейного шляху Комарне — Миколаїв. Залишилося ще прокласти 1800 метрів, і був би ділу вінець. Але якраз тут взяли та й ту дільницю напризволяще залишили. Видно, сподівалися, що «час... зробить», і на тім шляху каміння наросте. Та ось уже третій рік пішов, а тут хоч би тобі паршивенький камінчик виріс!

Поясни ж, Перче, нашим шляховикам, що нічого їм на час надії покладати, а треба самим своє діло до пуття доводити.

А щодо часу, то він своє робить — незакінчене шосе руйнується.

М. МАЦИШИН.
Львівська область.

Ти вже бував у нас, в Амвросіївці, і, певне, знаєш, що місто наше навпіл поділене залізничною колією. Завдала нам клопоту та колія, аж поки під нею не збудували тунель для перехожих.

Оце діло! — скажеш ти. — Тепер люди вже не ризикуватимуть, переходячи колію. Скажеш і — помилишся. Бо люди й понині бігають по коліях. До тунелю їх і силою не заженеш: він захаращений сміттям, там і вдень і вночі шугає вітер, а темінь така, що власної руки не побачиш. Вітер там шугає через те, що в обох дверях тунелю нема шибок, а темно, бо нема хазяїна, який поміняв би електричні лампочки, що перегоріли...

Хазяїн, власне, є. І навіть не один, а два: начальник станції т. Нестеров і начальник дистанції колії т. Омельченко. Обидва несуть відповідальність за тунель але без пуття.

Напевне, Перче, до начальника станції та начальника дистанції потрібен ще й начальник якоїсь інстанції, щоб вивів їх обох із стану нерухомості.

М. МАКАРЕНКО,
ст. диспетчер цемкомбінату.
м. Амвросіївка,
Донецької області.

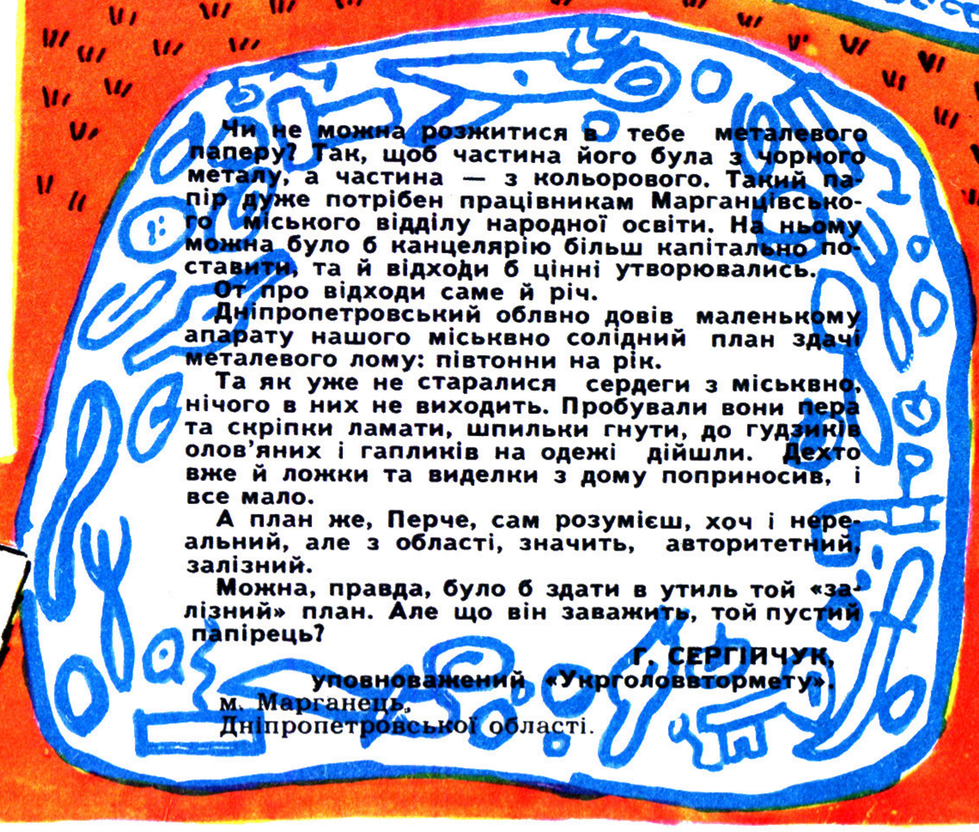

Чи не можна розжитися в тебе металевого паперу? Так, щоб частина його була з чорного металу, а частина — з кольорового. Такий папір дуже потрібен працівникам Марганцівського міського відділу народної освіти. На ньому можна було б канцелярію більш капітально поставити, та й відходи б цінні утворювались.

От про відходи саме й річ.

Дніпропетровський облвно довів маленькому апарату нашого міськвно солідний план здачі металевого лому: півтонни на рік.

Та як уже не старалися сердеги з міськвно, нічого в них не виходить. Пробували вони пера та скріпки ламати, шпильки гнути, до гудзиків олов'яних і гапликів на одежі дійшли. Дехто вже й ложки та виделки з дому поприносив, і все мало.

А план же, Перче, сам розумієш, хоч і нереальний, але з області, значить, авторитетний, залізний.

Можна, правда, було б здати в утиль той «залізний» план. Але що він заважить, той пустий папірець?

Г. СЕРГІЙЧУК,
уповноважений «Укрголоввтормету».
м. Марганець,
Дніпропетровської області.

perec-ua.
perec-ua.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 9, в листі директора Кривчицької школи, Збаразького району, йшлося про те, що в крамницях їхнього ССТ не завжди буває гас та лампове скло.

Як повідомили редакцію з Тернопільської облспоживспілки, це питання розглядалося на засіданні правління Збаразької райспоживспілки. За часту відсутність у крамницях гасу і лампового скла голові Снігурівського ССТ Кутраню оголошено сувору догану. Правління райспоживспілки зобов'язало торговий відділ посилити контроль за роботою споживчих товариств і не припускати перебоїв у торгівлі такими товарами, як гас, лампове скло тощо.

★ «Ой, був, та нема», — під такою назвою Перець у № 9 повідомив про те, що у с. Точилове, Ананьївського району, спочатку занедбали родильний будинок, а потім і зовсім його закрили.

Заступник голови Одеського сільського облвиконкому т. Крилова повідомила, що після виступу Перця приміщення згаданого родильного будинку зараз капітально ремонтується, і незабаром родильний будинок почне функціонувати знову.

★ Ще в одному листі, який був надрукований у тому ж номері, йшлося про безладдя на розвантажувальному майданчику Криворізького Північного гірничозбагачувального комбінату: тут недбало зберігали машини та різне обладнання.

Партійний комітет комбінату обговорив виступ Перця. А керівництво комбінату наклало на винних у поганому зберіганні цінного устаткування адміністративні стягнення.

★ У фейлетоні «Химині кури» («Перець» № 10) йшлося про незадовільний стан розвитку птахівництва в Івано-Франківській області.

Завідуючий сільгоспвідділом обкому КП України т. Герасименко повідомив редакцію, що цей фейлетон було обговорено на засіданні облвиконкому та на обласній нараді заступників начальників виробничих управлінь та керівників інкубаторно-птахівничих станцій. Виступ Перця визнано правильним.

В області тепер вжито відповідних заходів до поліпшення годівлі й утримання молодняка птиці в колгоспах та збільшення поголів'я птиці.

★ У тому ж номері за листами читачів було вміщено огляд під назвою «На різних широтах».

На цей виступ Перця вже надійшов відгук, зокрема, з м. Козятина. Голова Козятинської міськради т. Орфеєв повідомив, що звалище, яке існувало поблизу вулиць Поштової, Депутатської, Суворова та на птахокомбінаті, — ліквідовано. Крім того, поблизу цих вулиць додатково встановлено поштові скриньки.

НЕ БАРІТЬСЯ З ПЕРЕДПЛАТОЮ!

Хто любить веселий щирий сміх! —
Хто любить м'який, ліричний, іскристий гумор! —
Хто любить гнівне сатиричне слово! —

Той обов'язково передплатить найповніше зібрання творів видатного радянського гумориста, зачинателя українського радянського гумору, першого перчанина ОСТАПА ВИШНІ.

Зібрання творів ОСТАПА ВИШНІ у 7 томах вийде протягом 1963—1964 р, р. у виданні Держлітвидаву України.

Том I — твори 1919—1924 рр.
Том II — твори 1924—1925 рр.
Том III — твори 1925—1926 рр.
Том IV — твори 1926—1933 рр.
Том V — твори 1944—1947 рр.
Том VI — твори 1947 — 1952 рр.
Том VII — твори 1952 — 1956 рр.

Орієнтовна ціна всього видання — 5 крб. 25 коп. Ціна окремого тома — 75 коп.

Передплатити семитомник ОСТАПА ВИШНІ можна скрізь:

В обласних центрах—у магазинах передплатних видань та бібколекторах.

По інших містах і селах — у всіх книгарнях книготоргів та споживчої кооперації.

Товариші читачі «Перця», поспішайте з передплатою!

ДЕРЖЛІТВИДАВ УКРАЇНИ.
РЕДАКЦІЯ ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ».

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Б-13-2-12, Б-13-3-46, Б-13-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (509) (на украинском языке). Підписано до друку 6. IX. 1963 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01493. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ. О. Довженка, 1. Зам. 02467. Тираж 400.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Індекс 74393

Де Голль заявив, що він не приєднається до договору між СРСР, США та Англією про заборону випробування атомної зброї в атмосфері, космічному просторі та під водою.
(З газет).

ВЕРНЕ НОСА

Договір
про заборону
випробувань
ядерної зброї
в атмосфері,
у космосі
і під водою